

December 14. péntek

Mt 11,16-19

Az alapul vett szentírási rész az adventi várakozás időszakában segítheti az ünnepre való felkészülésünket azáltal, hogy segítségével átgondoljuk a megváltás folyamatával, Jézus küldetésével, ill. a mennyek országával kapcsolatos elvárásainkat.

Az olvasott szentírási rész mélyebb megértéséhez jól jöhet, ha a Mt 11,2-6 részt is megnézzük. A 11,3-ban olvashatunk arról, hogy maga keresztelő János is bizonytalan volt abban, hogy Jézus-e az a személy, akinek el kell jönnie. Követeket küld tehát hozzá a bizonyosság kedvéért, és a válasz nem egyszerű igen. Jézus egy egyszerű igennel csak a János fejében lévő, a Messiásról kialakított képre bólintana rá. Válaszként a tevékenysége nyomán létrejövő eredményeket (a bölcsesség műveit) sorolja fel, ezt üzeni vissza Jánosnak, rábízva hogy ő adja meg rá a választ, miután összevetette azt a saját elvárásaival, hogy az IGENT János maga mondja ki. Annyit azonban még hozzátesz, hogy „Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.”(11.6). Boldog az az ember, akinek szintén ezek a várakozásai, és aki el tudja fogadni azokat a cselekedeteit is Jézusnak, amelyek által eléri ezt az eredményt. Nem veszti el a bizalmát akkor sem, ha Jézus nem azt teszi, amit ő akar. Látja és érzi, hogy Jézus bölcsen cselekszik, mert ismerve az emberi természetet tudja, hogy mikor, kinek, mire van szüksége az üdvösség útján. (Pl. bármennyire is szokatlan és botrányosnak tűnő, egy asztalhoz ül a vámosokkal és bűnösökkel. 11.19)

Vagyis boldogok vagyunk, ha a mi értékítéletünk szerint is a megváltás–megváltódás folyamatában annak kell megtörténnie, ami Jézus tevékenysége folytán is bekövetkezik, és el tudjuk fogadni azokat az eseményeket, ill. döntéseket az életünkben és mások életében is, amelyek ezt munkálják.

Bölcsen elfogadhatjuk azokat az eseményeket az életünkben, amelyek segítenek minket (11.5 alapján):

vakokból → (tisztán)látókká válnunk,

sántán dőcögőkől → mindkét lábunkat egyformán használni tudó, jól haladókká válni,

hitelesen le- ill. megtisztulni,

süketekből → hallókká válni,

tetszhalott, zárt, megmerevedett állapotainkból → életre kelni,

megtapasztalni azt, hogy mi az igazi örömhír, amely minden valaha létező társadalmi (egzisztenciális, erkölcsi, kulturális esztétikai stb.) megkülönböztetést meghaladva, minden embernek szól.

Ugye, egyetértünk abban, hogy itt elsősorban nem egészségügyi és szociális és jóléti törekvésekről van szó!

Orbán Ágnes (Felsőzsolca)

